

Arrest

nr. 110 755 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arab van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Saracha Alikhan in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

In Afghanistan vervoerde u containers voor de ISAF troepen. U werd verschillende keren ontvoerd door de Taliban maar wist uiteindelijk te ontsnappen. Naast de Taliban werd u ook gevisieerd door uw werkgever die dacht dat u zijn vrachtwagen verkocht had en door de autoriteiten die dachten dat u banden had met de Taliban.

Hierdoor kwam u naar België en vroeg u voor de eerste maal asiel aan op 9 juli 2012. De Commissaris-generaal weigerde u echter de Vluchtelingenstatus toe te kennen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beroepsactiviteiten waarop uw vervolgingsrelaas gebaseerd was. Daarnaast bleek uw relaas tal van tegenstrijdige verklaringen te bevatten die verder afbreuk deden aan de

geloofwaardigheid van uw relaas. De Commissaris-generaal weigerde u eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aangezien hij van mening was dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in Nangarhar kon vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen.

U tekende tegen bovenvermelde beslissing geen beroep aan maar u diende op 18 december 2012 een nieuwe asielaanvraag in. Als nieuw elementen in uw zaak legde u verschillende documenten neer, zijnde: uw origineel rijbewijs, een kopie van uw paspoort, een aanvraag tot opsporing gericht aan het politiebureau, een aanvraag tot opsporing gericht aan het districtshuis, vier medische documenten uit Pakistan en Afghanistan en een brief van een Belgisch neus-, keel- en oorarts.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a, b of c van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u zelf aangeeft dat u geen nieuwe verklaringen wenst toe te voegen aan de verklaringen die u reeds afgelegd hebt tijdens het interview van 8 oktober 2012 met het oog op uw eerste asielaanvraag. Er hebben zich sinds uw eerste asielaanvraag evenmin nieuwe feiten voorgedaan die een ander licht zouden kunnen werpen op uw zaak (CGVS, p. 4, p. 9).

De nieuwe elementen waarop u uw tweede asielaanvraag stoelt betreffen een aantal nieuwe documenten (CGVS, p. 3). Deze documenten doen echter geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen van de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 26 oktober 2012. Na grondig onderzoek blijkt dat zij niet van die aard zijn als zouden zij een nieuw licht werpen op uw eerdere tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen (zie administratief dossier).

Het rijbewijs dat u neerlegt toont enkel aan dat u gemachtigd was om met een truck te rijden maar zegt niets over uw vermeende problemen met de Taliban, de autoriteiten of uw voormalig werkgever. Uw paspoort toont enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De medische documenten die u neerlegt tonen enkel aan dat verschillende Afghaanse en Pakistaanse dokters u medicijnen hebben voorgeschreven maar laten niet toe na te gaan waarvoor men u precies medicatie voorschreef noch over hoe u die medische aandoening hebt opgelopen (CGVS, pp. 5 – 6; pp. 8 – 9). Het medische attest van dokter Szücs toont enkel aan dat u problemen hebt met uw trommelvlies naar aanleiding van een klap die u kreeg op beide oren maar laat niet toe na te gaan wanneer en wie u die klap gaf (zie administratief dossier). De aanvragen van uw oom die gericht waren aan het politiecommissariaat en het districtshoofd om u zagezegd te helpen zoeken na uw verdwijning van meer dan 18 maand kunnen evenmin aanvaard worden als afdoend bewijs van uw verklaarde problemen. Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat het door de alomtegenwoordige corruptie heel eenvoudig is om officiële documenten te bekomen tegen betaling. Daarnaast hebben beide documenten ook een duidelijk gesolliciteerd karakter, u verklaarde zelf dat uw schoonvader wel wist dat u in België was terwijl hij deze documenten aanvroeg en dat zij enkel tot doel hadden te vermijden dat de autoriteiten nog naar u zouden vragen (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw verklaringen als zou u tijdens het eerste gehoor de tolk niet verstaan hebben dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste interview aangaf dat u Dari spreekt en dat u de tolk goed verstaan had en ook alle vragen goed verstaan had (CGVS, p. 3, p. 24). Bij onderzoek van het gehoorverslag in kwestie kan ook nergens opgemaakt worden als zou er ook maar enig communicatieprobleem geweest zijn (zie administratief dossier). Het is in dit opzicht ook zeer merkwaardig dat u dit nu aanhaalt. U had immers de mogelijkheid om eventuele moeilijkheden te melden tijdens het gehoor.

Bovenstaande documenten zouden een begin van bewijs kunnen vormen indien zij ondersteund werden door coherente, plausibele en geloofwaardige verklaringen. Dit is bij u echter niet het geval, zo blijkt uit uw verklaringen die u afgelegd hebt tijdens uw eerste interview op 9 juli 2012. Deze documenten wijzigen bijgevolg de beslissing van de Commissaris-generaal van 8 oktober 2012 tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet.

Gezien u ook geen andere nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op uw zaak kan u ook op heden de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw eerdere verklaringen kan er echter van uitgegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. Uit uw eerdere verklaringen blijkt duidelijk dat u over een uitgebreid netwerk beschikt in Kabul waarop u kan terugvallen. U brengt geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van "het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen", de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van "de wet van 15 december 1980", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat er slechts een vraag werd gesteld omtrent eventuele nieuwe elementen en dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te trachten om meer informatie te bekomen. Verzoeker is van oordeel dat hij onvoldoende de kans gekregen heeft om zijn asielaanvraag toe te lichten en vraagt dat zijn dossier minstens teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een grondige doorlichting ervan. Nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, blijkt dat er onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waarin België veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 en

artikel 13 van het EVRM. Ten slotte begrijpt verzoeker niet dat Kabul als vertrekpunt wordt aangewend voor het onderzoek naar subsidiaire bescherming, terwijl zijn afkomst uit Nangarhar vaststaat en de objectieve informatie in het administratief dossier bevestigt dat deze provincie nog steeds zeer onveilig is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker voor de eerste maal asiel aanvroeg op 9 juli 2012. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 25 oktober 2012 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beroepswerkzaamheid van verzoeker, waarop zijn asielrelaas gebaseerd was en omdat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker (cf. stuk 15).

Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In de huidige procedure stelt verzoeker zelf dat hij geen nieuwe verklaringen wenst toe te voegen aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en ontkent hij dat er zich nog andere nieuwe elementen hebben voorgedaan sinds zijn vorige asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 9). De reden voor verzoeker om een nieuwe asielaanvraag in te dienen bestaat er in dat hij enkele nieuwe documenten neerlegt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). De Raad stelt echter vast dat deze documenten niet in staat zijn om de vaststellingen die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gemaakt in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker in twijfel te trekken. Het door verzoeker neergelegde rijbewijs toont immers slechts aan dat verzoeker toelating had om met een truck te rijden, maar vormt geen bewijs van zijn vermeende problemen met de taliban, de autoriteiten of zijn voormalig werkgever. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij met dit stuk enigszins een begin van bewijs van zijn job en derhalve ook zijn problemen wou geven, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker gemachtigd is met een truck te rijden evenmin een bewijs van zijn werkzaamheid vormt. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd immers vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent hoe hij aan de job als vrachtwagenchauffeur, die de basis van zijn problemen zou hebben gevormd, was gekomen, dat verzoeker de naam van het bedrijf waarvoor hij werkte niet wist en dat verzoeker geen enkele informatie kon geven omtrent de goederen die hij zou hebben vervoerd (stuk 15/4, gehoorverslag CGVS 8/10/2012, p. 9, 10, 14, 22 en

23). Het feit dat verzoeker over een rijbewijs beschikt dat toelaat een vrachtwagen te besturen doet geenszins afbreuk aan deze pertinente vaststellingen. Het door verzoeker neergelegde paspoort kan hooguit een bewijs van de identiteit en de nationaliteit van verzoeker vormen, die *in casu* echter niet in twijfel wordt getrokken. Ook de medische documenten die verzoeker neerlegt kunnen geen ander licht op zijn asielrelaas werpen. Deze documenten tonen aan dat verzoeker door verschillende Afghaanse en Pakistaanse dokters medicijnen voorgeschreven kreeg (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9) en dat verzoeker problemen heeft met zijn trommelvlies en hoofdpijn heeft omwille van een klap die hij kreeg op beide oren, maar tonen geenszins aan in welke omstandigheden verzoeker deze schade opliep of omwille van welke reden hij medicijnen voorgeschreven kreeg. De aanvragen van de oom van verzoeker aan het politiecommissariaat en het districtshoofd werden dan weer opgesteld met het oog op het veinzen van een verdwijning van verzoeker. Verzoeker verklaart immers dat zijn vrouw, moeder en oom weten dat hij Afghanistan ontvlucht is en in België is, maar dat zij de aanvraag deden om niet geïnterviewd te worden door de politie en te vermijden dat zij nog naar verzoeker zouden vragen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Deze documenten hebben bijgevolg een gesolliciteerd en subjectief karakter, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen en kunnen bezwaarlijk als bewijs voor verzoekers problemen dienen. Verzoeker brengt bijgevolg geen elementen aan die een nieuw licht kunnen laten schijnen op zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij onvoldoende de kans gekregen heeft om zijn asielaanvraag toe te lichten en dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te trachten om meer informatie te bekomen, stelt de Raad vooreerst dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker zelf om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk expliciet de vraag stelde of er nieuwe elementen waren en hem ook de kans gaf vrij nog iets toe te voegen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). In de huidige procedure stelt verzoeker zelf dat hij geen nieuwe verklaringen wenst toe te voegen aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en ontkent hij dat er zich nog andere nieuwe elementen hebben voorgedaan sinds zijn vorige asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 9). De reden voor verzoeker om een nieuwe asielaanvraag in te dienen bestaat er in dat hij enkele nieuwe documenten neerlegt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien bevestigde verzoeker zelf dat hij alle redenen kon uitleggen waarom hij Afghanistan moest verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9).

2.5. In het kader van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen elementen aan die de eerdere vaststellingen omtrent zijn ongeloofwaardig asielrelaas kunnen wijzigen. Aan verzoekers asielrelaas kan geen geloof kan worden gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou en Dari en beschikt over een uitgebreid sociaal netwerk in Kabul. Een groot deel van verzoekers familie waaronder zijn moeder, zijn oom, een zus, zijn schoonouders, zijn echtgenote en zijn kinderen verblijft ook in Kabul momenteel (stuk 15/4, gehoorverslag CGVS 8/10/2012, p. 3, 4, 5, 6, 9, 16, 17). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven. Waar verzoeker verwijst naar zijn afkomst uit de provincie Nangarhar en de informatie omtrent de veiligheidssituatie aldaar, is gelet op het voorgaande niet relevant en doet geenszins afbreuk aan de vaststellingen omtrent Kabul.

2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012. Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof

oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn problemen worden bevestigd. Verzoeker legt weliswaar zijn Afghaans paspoort neer, waaruit zijn nationaliteit blijkt. Zoals reeds gesteld wordt verzoekers nationaliteit niet betwist. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF